

1960-67
L. IX.

E. 1

Steziice, glasilo novomeških dijakov izhajajo enkrat mesečno.
Cena posameznemu izvodu 20 din. Naklada - 250 izvodov. Glavni
odgovorni urednik Alenka Auerspergerjeva. Tehnični urednik
Klemenč Jernej, mentor prof. Simoniti Primož.
Ožji uredniški odbor: Kati Srečnik, prof. Simoniti, Staša
Vovk, Alenka Auersperger. Ilustrator Vladimir Gajski

Naslov: "Steziice", gimnazija Novo mesto

PREPAD

Globok prepad je med nama,
globok, teman
in vendar skušam ga premagati;
a vse zaman.
Ti - na oni strani
ne iztegneš roke mi v pomoč.
Prek vseh ovir,
prek vseh težav, peljala bi me varno
na tvoj breg, v tvoj objem.
Tam bila bi v zavetju pred vsemi,
ki na tej mi strani bičajo me;
da me varaš, da v objem druge ne pred menoj bežiš.
Je res to, naj verjamem?

JUTRANJA ZARJA

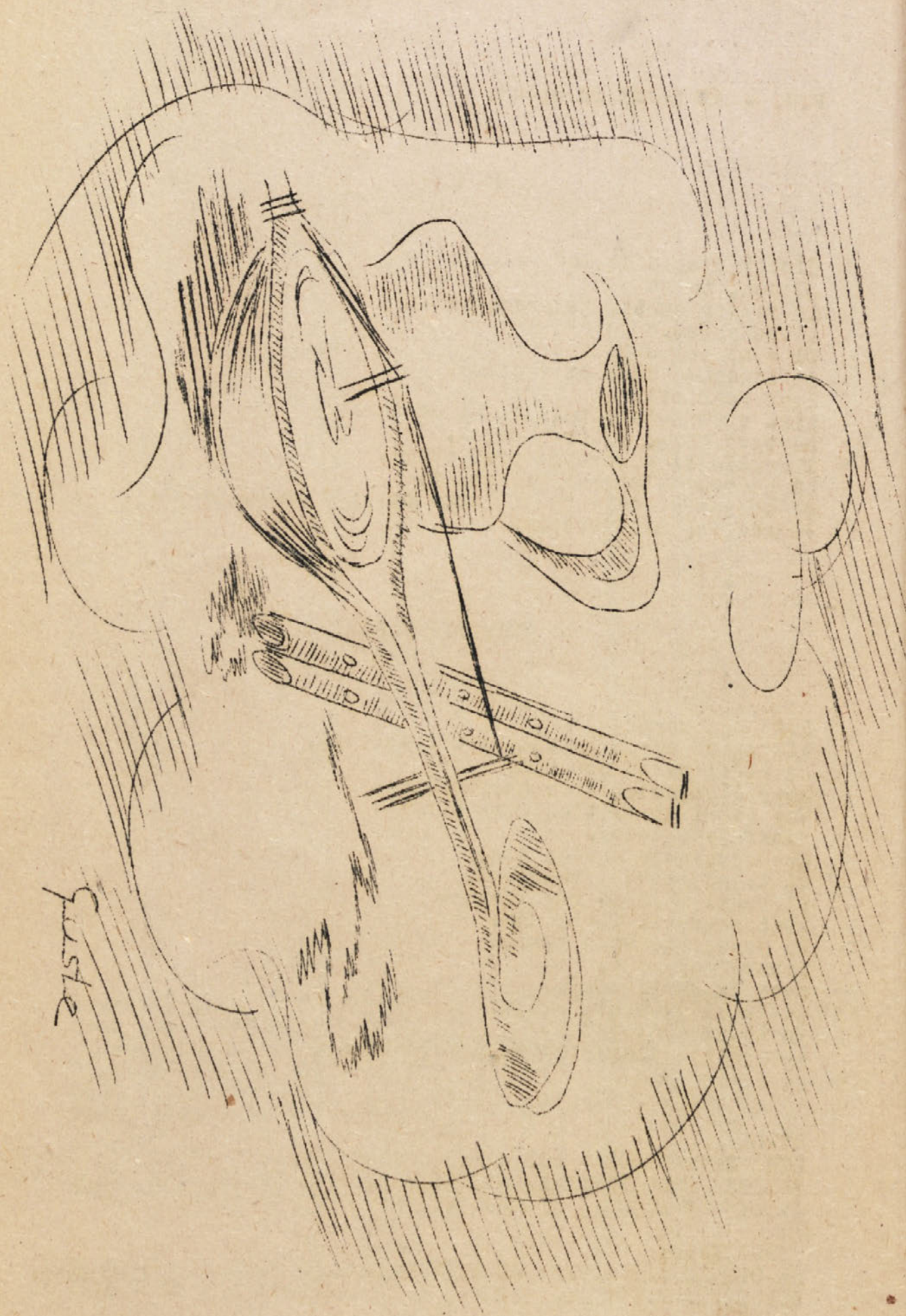
Jutranja zarja,
ali ni to nekaj lepega, pričakujočega,
da rodil se bo nov dan,
novo življenje, novo hrepenenje.
Vse lepši in svetlejši so žarki
jutranjega sonca.
Kot spoznanje novega dne,
ki te je globoko razčaral,
ti ranil srce in marsikomu -
tudi zagrenil življenje.
Pa vendar se vsak veseli
prihodnjega dne,
nove jutranje zarje,
da bi ti prinesla boljše
in lepši dan, ne tak,
kot je bil včeraj, pust in žalosten.

BYRON:

DUHA STVARITVE? - DUH LAHKO USTVARI PLANETE IN SI JIH OBLJUDI
Z BITJI POPOLNEJSIMI, KOT SO KDAJ BILA TER V NJIH PODOBO VDAH-
NE DIH ŽIVLJENJA, KI PREŽIVI VSA BITJA IZ MESA.

TURGENIJEV:

NE DVOLNO IMA ŽIVLJENJE TRENUTKE. POLNE NOTRANJE VREDNOSTI,
LEPOTE IN NEHOTNEGA ZANOSA, A TI TRENUTKI ŽAL NE - TRAJAJO
DOLGO

Juste

A.A.

KAR SE RAZBIJE, SE NE DA SESTAVITI

"Zrnje si prinesla?" je rekla gospa. "A ja, zrnje?" Videti je bilo, da je imela zravnani, stisnjeni ustnici. Za hip se je nasmehnila, nato spet stisnila ustnice.

"Kako sem vam hvaležna, gospodična. Kar vstopite, prosim. Kar, kar."

Nekaj toplega je bilo v nji. Navsezadnje res ni vedela, kaj naj reče temu dekletu. Hvala? Torej: Najlepša hvala. Za ta mesec bo čisto dovolj. Morabiti za vso jesen. Saj ne pojedó dosti. Veselje pa le imam z njimi.

"Pomislite, kaj se mi je zgodilo danes zjutraj. Spim po navadi do dne. Kaj pa hočem. Pogledam, odprem oči - joj! Moj Niki, tisti golob, s srebrno modro perutničko je čepel pri meni. Pomislite, na moji blazini!"

Pripovedovala je okretno, z nenavadno barvo glasu, živo, s pol priprtimi očmi.

"Vsakdo mora imeti kaj rad" je premišljevala. "Kaj rad - kaj lepega. Lahko kaj nenavadnega. V resnici: čisto vseeno je, kaj imaš rad. Da le ne živiš enostavno brez misli in čustev.

Gledala je premočrtno skozi velike črte sonca, do peči, obložene s šamotno opeko, preko razmetanih cunj, do kletke.

"Rada imam te golobe. Koga pa naj bi imela rada drugače? To je vse, kar imam. Pa je čisto dovolj zame. Tudi jem v redu. Da le imam za-se in za golobe. Gospa Jeranjéva kuha zame."

Nekaj umerjenega je bilo videti na njej, umirjena utrujenost. V hipu se je spomnila in ponudila dekletu, naj sede.

"Da le ne bi preveč snežilo po zimi. Tudi jesen ne vem kakšna bo. Morebiti sploh ne bo tista prava, mrzla jesen."

V resnici se je zgodilo. Naša ulica je majhna, z ozkim pločnikom in sivobelimi hišami. Tu so trgovinice s klobuki, čevlji, slaščicami. Seveda slaščičarna s tisto slačko smetano in turškim medom. Trgovina s starinami. In tista pregraja z lesenimi deskami. Sami oglasi in plakati: OD DUSOVNEGA IN TELESNEGA ZDRAVJA OTROK DANES, JE ODVISNA HARMONIJA MED LJUDMI JUTRI. Teden otroka. ZATO USTVARJAMO MATERIALNE OSNOVE ZA RAZVOJ NAJSIRSE DRUŽBENE SERBI ZA NAŠE OTROKE IN MLADINO.

Solarji so hodili z velikimi nabasanimi torbami. Stara gospa

iz naše ulice je gledala, kako so prepiraje govorili o Trdo-
nji, Miki Miški in tisti odrasli o nemških šolskih in matema-
tičnih domačih nalogah. Njeno okno je čepelo na tisto ozko
ulico. Pomladi in zgodaj jeseni so se še golobi gredli tam-
kaj.

Iz podoknic je v resnici že silil mráz. "Pa kdo bi sedaj ku-
ril ko se še lahko toliko oblečeš. Nogavice pa dolgo krilo in
jopo. To je vse." Je rekla.

Bilo je dosti opraviti. Počediti za golobi, postiljati, pome-
sti. "Kar dovolj za-me, ko sem stara pa težko hodim sem in
tja."

Pravzaprav sploh ni hodila več. Zjutraj je natresla golobom
in jih gledala. Skrbelo jo je, kaj bo potem, potem, ko bo
mrzlo. Kdo le bo skrbel za golobe? Če bi hotela gospa Jeran-
jeva. Pa se ji ne upa reči. Sitna ženska je. Je že v letih
ko so vse ženske sitne; 45 je. Še zjezila bi se prav
pošteno. "Enkrat ji bom pa vendar morala reč. Kadar bo prav
huđo, kadar bom čutila, da pride." Včasih je že sklenila, da
sploh ne bo več mislila na te reči. O golobih. Pa jo je pre-
magalo, mučilo jo je. Ni mogla ostati brez skrbi.

Prijetneje je bilo v mislih spremljati tiste drobne dogodiv-
ščine z ulice, ali pa tista leta, ko je še hodila v dekliško
šolo. Takrat so bili otroci drugačni. Kdo je to sploh Miki
Miška. Pa kavbojci in gangsteri? Gotovo so to čudne reči, ne?
So pa tudi odrasli neumni. Kakšne igrače dajo otrokom. Vlake,
avtomobilčke in punčke, ki premikajo oči in jokajo. Inskiroje
in kaj še vse. O huđinja! Vse preveč! Nasmehnila se je in si
mislila, da le ni prav, da si take reči izmišljajo za otroke.
Pa samo za otroke in za otroke.

Pozvonilo je. Kdo že, da je? Nikogar ne pričakujem. Sploh niko-
li nikogar ne pričakuje. Včasih je poučevala angleščino. Pa je
že dolgo od tega. Tudi zrnja ji nima nihče prinesiti. Pri drsa-
la je do vrat, poštar. Kaj še? Kaj je? Odprla je modro belo
kuverto.

PO ČLENU ST. 15 UR.L. 47/1960 JE PREPOVEDANO IMETI RAZLIČNE
ŽIVALI, KI POVZROČAJO RAZNO NESNAGO V ULICI IN PO PLOČNIKIH.
TO POT SMO VAS OPOZORILI ZADNJIČ.

ZA ObLO

Tajnik: Maselj Jure

Ni mogla več. Bilo je vse, vse, kar bi se kdajkoli moglo še
zgoditi. Bilo je težje, mnogo težje, ko takrat, ko ji je umrl
Ivan, kot takrat ko so ji odp-eljali sina. Bilo je v nji ne-
kaj takega - ubitega. Kar pa se razbije, se ne da več sestavi-
ti. CLOVEN UMRE, ČE IGRABI TISTO, KAR IMA RAD. Vedno je treba
imeti nekaj rad. Karkoli. Lahko tudi: Kaj preprostega.

Za hip je odložila knjige in pogledala mamo. Pomirjeno, utrujena. Videti je bilo, da se z očetom spet razumeta. Njej je bilo vseeno.

Med njimi, med njo in očetom, med mamo in njo ni bilo nikakih vezi, ki bi jih zbliževale in spet zbliževale; vsaj pomembnejših ne. Ni marala take vsakdanjosti, kateri se ni nikoli nič zgodilo. Bolj kot kdaj koli se ji je zahotelo ljubezni, tiste preproste, tople ljubezni. Ni marala take vsakdanjosti v kateri se ni nič zgodilo, tudi sovraštva ne. Zares so bili tisti prepirčki med njo in mamo majhni, taki da so samo urejali. Nič razburljivega.

Ime ji je bilo Maja in bilo je imenitno ko je praznovala 17 rojstni dan. Lalko je že rekla, da je v osemnajstem letu in vsi so jo pogledali v oči in podvomili: "Res?" "Čisto zares".

Fant je nosil pulover oranžne barve in belo srajco. Nenadoma ji je bil všeč: "Veš, všeč mi je", je rekla mami. "Kavaden fant je, preprost - ampak meni je vseeno všeč". "Kaj? Otrok, tvojih letih včasih dekleta sploh niso imela fantov".

Pogledala jo je začudeno, plaho. "Moje sošolke jih pa imajo", je rekla.

Spreletelo jo je. "Trapa," je rekla mama in jo udarila po ustnicah.

Ni jokala. Samo nekaj težkega je bilo, nerazumljivega. Tudi knjig, tistih romanov in tistih o ljubezni ni razumela. To njo in mamo je bilo nekaj takega - ni verjela. Zdej je vendar prišlo tisto, česar se je vedno bala. Tisto, kar je razburjalo ni bilo prijetno - želela si je urejenosti kot kdajkoli prej.

TURGENIJEV:
MLADA DREVESA RASTUJO V VARNI SENCI STAREJŠIH - IN SE RASNA-
JE V ISTI SENCI ZADUSTJO, OB SE STAREJŠA DREVESA NE UMARNIJO.

Povše Ivan

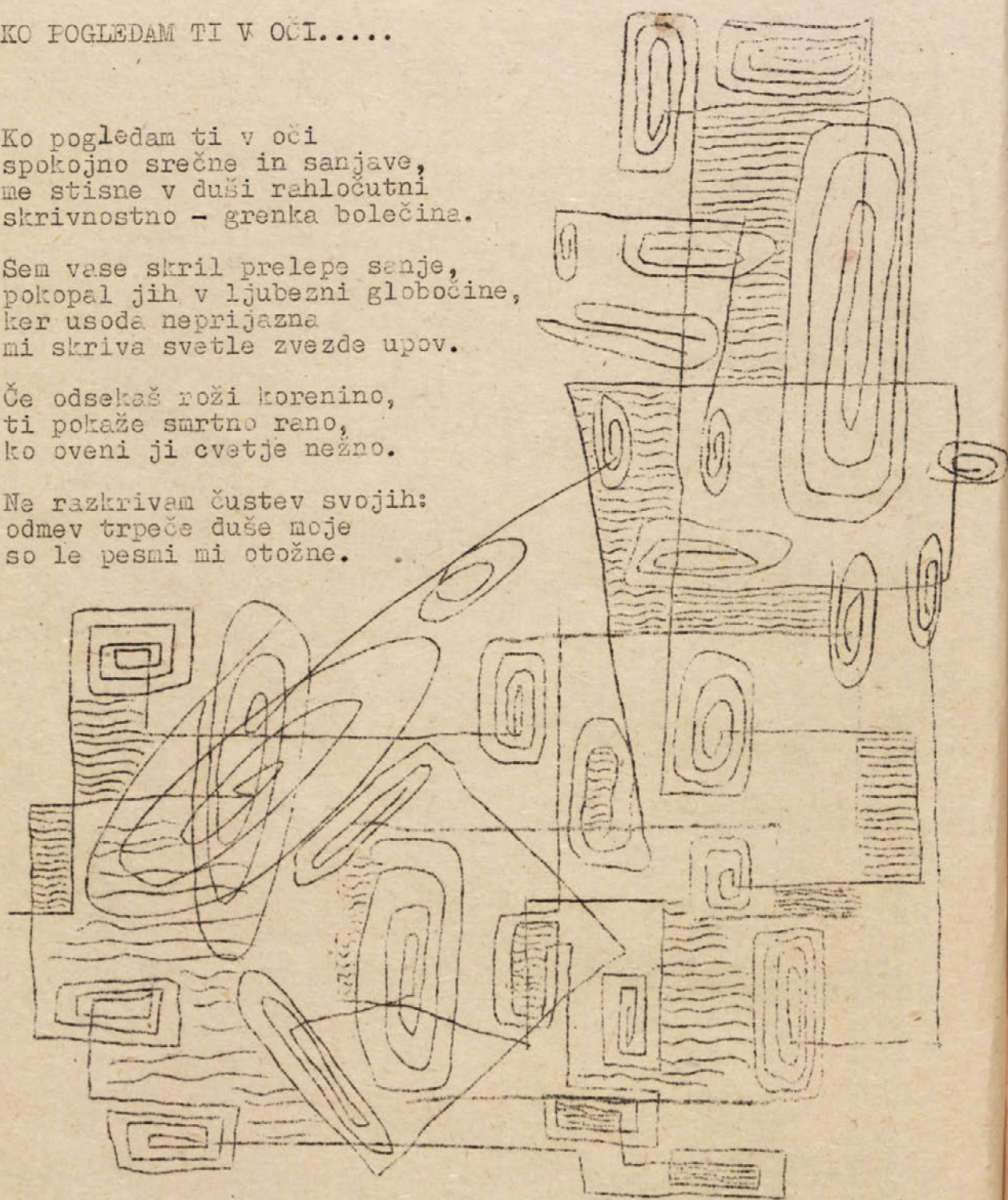
KO POGLEDAM TI V OČI.....

Ko pogledam ti v oči
spokojno srečne in sanjave,
me stisne v duši rahlocutni
skrivnostno - grenka bolečina.

Sem vase skrtil prelepe sanje,
pokopal jih v ljubezni globočine,
ker usoda neprijazna
mi skriva svetle zvezde upov.

Če odsekaš roži korenino,
ti pokaže smrtno rano,
ko oveni ji cvetje nežno.

Ne razkrivam čustev svojih:
odmev trpeče duše moje
so le pesmi mi otožne.

Roman je izšel v Žepni knjigi Školjka. V "Blackboard Jungle" razkrinkava Evan Hunter problem ameriških mladostnikov - huliganov. Fantov, ki so prepuščeni sami sebi, razdvojeni in že od mladega vsi polni sovraštva. Njihov - džungelski - svet je prikazan čisto, neposredno, opisuje ga njihov šolnik - profesor, ki se ob takšnem prevzganju razpuščene mladine vzgoji tudi sam. Po romanu je posnet tudi film, delo je prevedel Herbert Grün. Cena posamezne številke je 300 din.

ODLOMEK IZ ROMANA

Rick ni pripadal moškim s kipečimi mišicami. Bil je suh in žilav, mulci so spoštljivo upoštevali njegovo vitko velikost in tuhtali, če ni posiljevalca nemara mahnil s svinčenim obročem. Njegovo zunanost jim je še bolj drastila zvedavost, in nekateri so se z dopadanjem spominjali Juana Garze, ta je bil tudi tak koščen pritlikavec, veliko bolj koščen kot je mogel kdaj biti Rick, pa glej, kakšnega vraga je sprožil.

Zvedavost je v mulcih sprožila ugibanje. Komaj dve uri se je širila pripoved o svinčenem obroču, potem jo je zamenjala povest o tem, da nosi gospod Dadier v aktovki medeninast ročaj vrst, pa da je s tem medeninastim ročajem neusmiljeno razonegavil posiljivalca.

Ko so mulci na dvorišču prisostvovali tekmi rokometu, se je eden izmed njih izmislil možnost, da se je gospod Dadier nemara kdaj učil boksanja. Niti pol ure ni trajalo, pa se je ta možnost že izpremenila v stvarnost. Rick se ni samo učil boksanja, temveč je celo že teknoval za havajsko prvenstvo, iz vojske pa je bil odšel v učiteljsko službo samo zato, ker je nekoč nasprotnika v ringu oslepil.

Oglašali so se tudi šaljivci. Šaljivci so razširili tveze, češ da v resnici ni rešil gospodične Hammondove, temveč je le malo manjkalo, da ne bi bil Rick posiljen, gospodična Hammondova pa je zadnji hip njegega rešila.

In oglašali so se tudi pravični zaščitniki dijaških pravic s prepričanjem, da je Rick poskusil posiliti gospodično Hammondovo. Nesrečni dijak je slučajno prišel mimo, Rick ga je stolkel in sramoto brž odrinil na njegov rovaš.

Toda pod vsemi temi zgodbami in posmehljivimi zvezami so mulci na dnu duše natanko vedeli, da je bil Rick v resnici prepričan posiljstvo, prepričan pa tako, da je zmlatil napadalca. Zato so molče opazovali vsak njegov gib, kakor ujede, ki krožijo v puščavi nad žejnim popotnikom. Rickovim čevljem in velikosti njegove sklenjene pesti so ta terek posvetili več pozornosti,

kot so je bili kdaj posvetili izobrazbi, od kar so skupaj hodili v šolo.

V sredo se je podoba spremenila.

Do tega hipa je bil posiljevalec brez oblične nihče, V sredo pa je gospod Small vse to izpremenil, ko je sklical dijake, da bi se seznanili z njim.

Bil je velik možak in mulci so mu posvetili skoraj toliko pozornosti, kot so jo bili posvetili Rickovemu nenadnemu sponzu k slavi. Strela to bo pa mogoče res nov veter. Najprej se ti prikaže takšen preklemski učitelj angleščine pa po stopnišči kar takole mlati mulce, potem pa nov ravnatelj, na zunanaj podoben poklicnemu rvaču. Kaj strela pa bo iz Severne obrtne srednje šole? Iz govorice so bili že izvedeli, da je prišel k njim z Brooklynske avtomobilske, in tega dejstva niso pozdravili s posebnim navdušenjem. Govorice so tudi pravile, da si je bil pridobil brazgotino na obrazu v spopadu z noži, da je nož izvil bojevniku iz rok, in ga siromaku potisnil naravnost v goltanec.

To res niso bile dobre novice.

Zmerom je kaj narobe, še se na ravnateljskem stolčku pokaže nov človek. Potem koj nastopijo reforme.

Že prej so bili doživeli reformo. Mulci so bili vajeni vročeglavih ravnateljev. Ti so po navadi v prvih mesecih izstrelili vse naboje, potem so se pa umirili in pustili šolo, da se je ravnala kar sama. Ti možakarji so izpočetka zmeraj tako neizprosni. Toliko časa, dokler ne spoznajo, česa so se polotili, in se ovedo, da o plimi lopatajo gnoj v morje. Nekajkrat zajameš to svinjarijo, pa jo strešeš v vodo, potem pa odnehaš, se povzpeš na vrh nasipa in opazuješ naravno dogajanje. Tako se zmeraj manj smrdi in manj energije zapravljaš.

Small pa je bil videti kakor eden tistih butastih kujonov, ki bi bili kar veseli malo konjskih iztrebkov v laseh. Strela, ta bi znal lopatati svinjarijo v morje, dokler ne bi bil ves prekrit z njo, potem bi pa še koga povabil na južino. Najbrž je nalopatal v morje precej gnoja, ko je bil še na Brooklynski avtomobilski. Takšen posel se človeku lahko spremeni v navado. Kakor Charlieju Chaplinu privijanje matic v Modernih časih.

Tako so torej gledali Smalla in pravili: "Small, a?" Tuhtali so že, če ne bi morebiti kar kmalu zaprosili za premestitev na Bronško strokovno ali v Gompersovo. Nič ne more kake dobre šole bolj priviti kakor vrl vročeglav ravnatelj, posebno še tak, da fantom kar mimogrede izvija nože iz rok.

Small se je polotil mikrofona, ko da ne bi maral nobenega ugovora: niti mikrofona mu ne bi smel ugovarjati niti kdor koli izmed prisotnih. Mulcem je bil pri priči zoprni. Najhujše bojzani

so se jim uresničile, kakor hitro je odprl veliki gobec. Mrha, res je bil novotar - novotarja pa jim je bilo ravno toliko treba kot luknje v glavi.

Povedal jim je običajni oris novotarij, enakega, kakršnega so jim sporočali vsi novi kalini, ampak pri njem je zvenelo, ko da bi mislil resno. Zvenelo je celo, ko da bi vsakogar kar izzival, naj le dvomi o njegovih resnih namenih. To nikakor ni bilo dobro. Klavrno je bilo to. Grd začetek. Kako naj bi bil človek vesel šole, če dobi za ravnatelja takšnega kujona? Kako naj bi se človek sploh česa naučil, kaj pa mislijo?

Potem pa je Small začel obravnavati poskus posilstva. Govoril je zdaj tiše, mulci v prednjih vrstah pa so celo opazili, da je malce priprl oči in stisnil ustnice.

"Prvi dan šole se je zgodil žalosten incident," je rekel. Mulci so bili že pred tem vsi tiho, a zdaj je bilo podoba, da se je soba še bolj stišala, ko da bi bili kar nenadoma vsi nehali dihati. Rick je sedel s svojim razredom bolj zadaj v glavni dvorani. Globoko je vdihnil sapo. Glave so se že začele obračati, le po nekaj hkrati, premik se je širil iz vrste v vrsto, razlil se je po prenapolnjeni dvorani kakor bencinski zubelj. Pogledi so se nagnili v dve smeri, ko da bi zubelj razpihal navzkrižen veter - polovica se je obračala k Ricku, ko je sedel tule zadaj, druga polovica pa se je zasukala, da bi videla konček gospodične Hammondove.

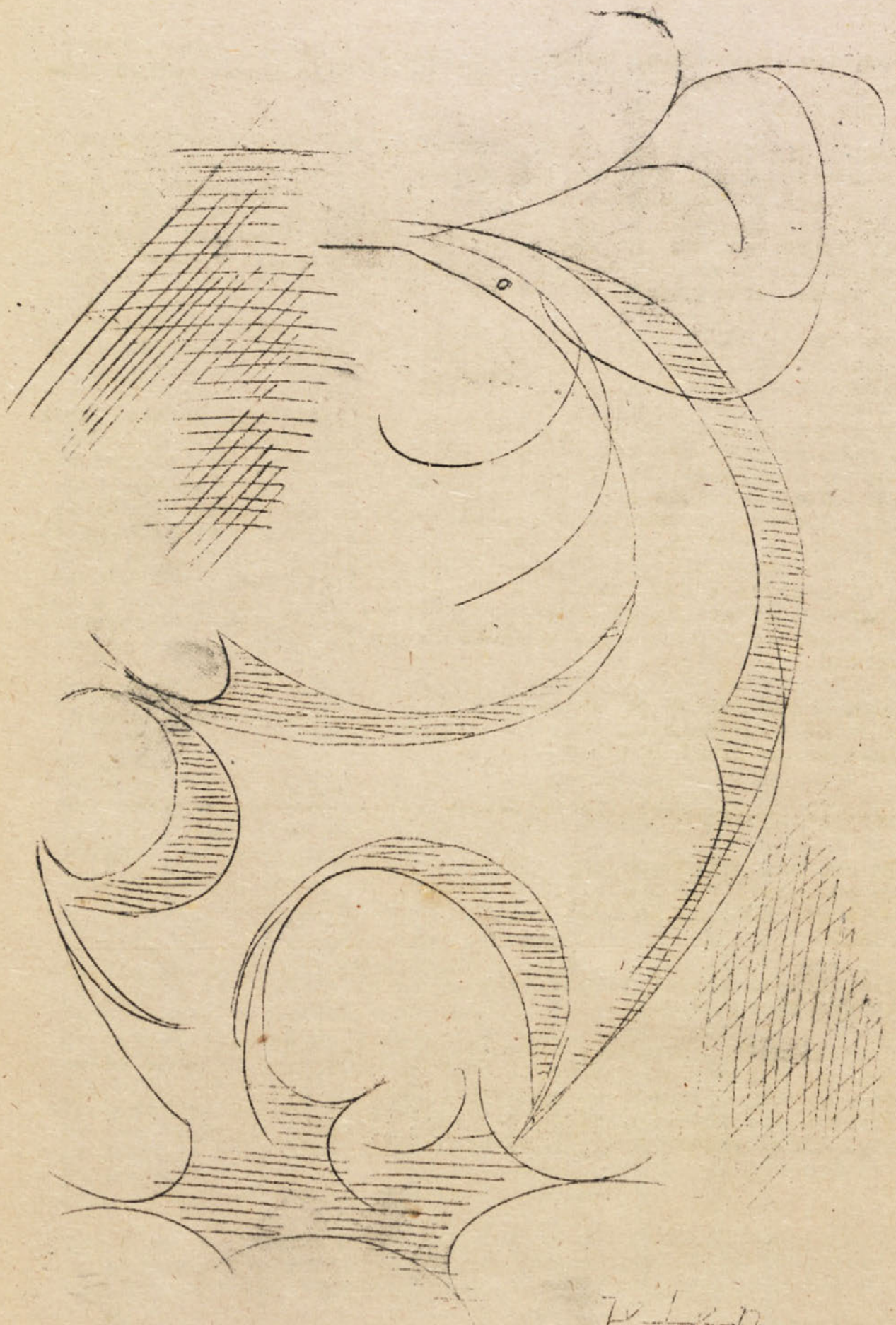
"Eden naših fantov je mislil, da je na ulici", je rekel Small, ne da bi se zmenil za zvižanje vratov in iztegovanje glav.
"Fant se je pisal Douglas Murray."

.....

"To reč vam pripovedujem," je še naprej govoril Small, "Da bi vam ponazoril važno stvar." Obmolknil je, potem pa zatulil:
"POSKRBEJ BOM, DA NA MOJI ŠOLI NE BO NOBENIH NEUMNOSTI, JE TO JASNO?"

Mulci so vsi hkrati zajeli sapo, Smallov glas pa se je spremenil skorajda v šepet.

"Prav nobenih neumnosti. Nobenih. Nikoli. Poskrbeli smo za Douglasa Murraya in poskrbeli bomo za vsakogar, kdor bo le za korak prekoračil mejo dostojnosti. Tega ne pozabite, fantje, ker bomo vsi skupaj precej bolj zadovoljni, če si to zapomnite. Vi pa boste precej bolj žalostni, če si ne zapomnite."

Julian

ZLOČIN IN KAZEN

Drama, prenešena na platno, je ves čas psihično napeta; človeka sili k razmišljanju. Zakaj je René ubil staro starinar-ko? Mar za to, ker je bil po naravi tak, zato, ker so bili njegovi starši revni in se je težko preživljal s prevajanjem kriminalnih zgodb? Ali pa zato, ker je bil sam pri sebi razdvojen?

René je bil resda po naravi razdvojen, drugače pa je bil plemenit in nikoli ne bi dovolil svoji sestri, da bi se žrtvovala zanj. Če bi se njegova sestra poročila s starim gospodom, bi res obogatela vsa družina in tudi Renéju ne bi bilo treba več prevajati; toda s tem bi uničila sebe in svojo srečo.

Tega René ni dovolil. Ubil je staro, da bi rešil sebe in družino, pa se je zgodilo nasprotno. Ob plemeniti prostitutki je spoznal, da ne more več živeti v zatajevanju umora. Ponagala mu je, da je pred orožniki razkril zločin.

Film je režiral Lapine, igrajo francoski igralci med njimi zelo dobro Robert Hosseine, dejanje pa je tudi prenešeno v sodobno Francijo. Po svoje je to tudi velika napaka scenarista, ki je pozabil, da bi se dejanje v resnici moralo goditi v carski Rusiji. Tako bi tudi lažje ugotovili zakaj je René ubil starinar-ko.

Zločin in kazen je že drugo delo - po Igralcu, ki je po romanu Dostojevskega prenešeno na platno.

INTERVJU S PESNIKOM SEVERINOM ŠALIJEVIM

Včasih nam sama dela pesnikov in pisateljev povedo samo v grobem njihove misli, probleme in delo. V "Stezičah" bomo vsakokrat predstavili enega izmed naših umetnikov.

Pesnika Severina Šalija sem srečala doma. V majhni sobici s polno knjigami, pisalnim strojem, radijem in električno pečko. Vse jo sponinjalo na nekaj mladega, svežega, sodobnega, saj je tudi še sam pesnik Severin Šali mlad.

Kdaj ste začeli z ustvarjanjem in kdaj so Vam tiskali prvo pesem?

Prvo pesem sem "naklepal" oziroma objavil v ljudski šoli (Nemška vas pri Trebnjem) v "listu" Citronček, ki sva ga urejala in pisala - seveda v zvezek - s prijateljem. To so bile tri številke, napisane in tiskane v "uredniški" sobi pod kozolcem. Prva pesem pa je bila objavljena v Vrtnu: o mlinčku in belem kruhu, o katerem smo otroci sanjali, ker smo ga le malokdaj jedli. Objavljati pesmi sem začel pozno, blizu svojih 27 let, v tedanjih revijah Dom in svet in Dejanje. Prva zbirka (Slap tišine) je izšla leta 1940 in je dobila takratno Prešernovo nagrado mesta Ljubljane. Naj pripomnim, da je bila moja življenjska pot zelo trnjava, kot je bila v takratnih razmerah pri nas trnjava za vsakega revnega mladega človeka. Na "konja" sem zlezl šele, ko sem prevzel uredništvo založbe Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani (1937).

Imate radi glasbo? Katero zvrst najraje?

Glasbo ne samo močno cenim, temveč tudi spoštujem. Morda se bo vam mladim zdelo čudno, da sem kot član starejše organizacije, velik prijatelj dobrega jazz in dobrih popevk, da rad preberem dober kriminalni roman in da imam raje razposajenega mladega človeka, kot zagovednega modrijana - skratka imam cel tovor nepesniških napak.

Kaj mislite o današnji mladini?

Glede današnje mladine nisem prav nič pesimističen. V nji vidim najlepše obete. Ima zato vse socialne in družbene pogoje in tisto čudovito vrlino življenja - mladost. Mladost kipi in vre, zori, se kristalizira, je jasna, poštena. Njeno življenje ima zlasti danes in pri nas zastavljene visoke moralne in družbene cilje in ji ni šele treba bloditi za ciljem življenja, kot smo nemalokrat morali bloditi mi. Treba jo je pač razumeti iz sedanjega časa, iz sedanjih zahtev in pogojev naše družbene in življenjske stvarnosti in, če hočete, tudi iz sedanje, moderne dobe. Zato sta stari in novi rod lahko največja prijatelja, in tudi morata biti, saj se dopolnjujeta in drug drugega izpopolnjujeta.

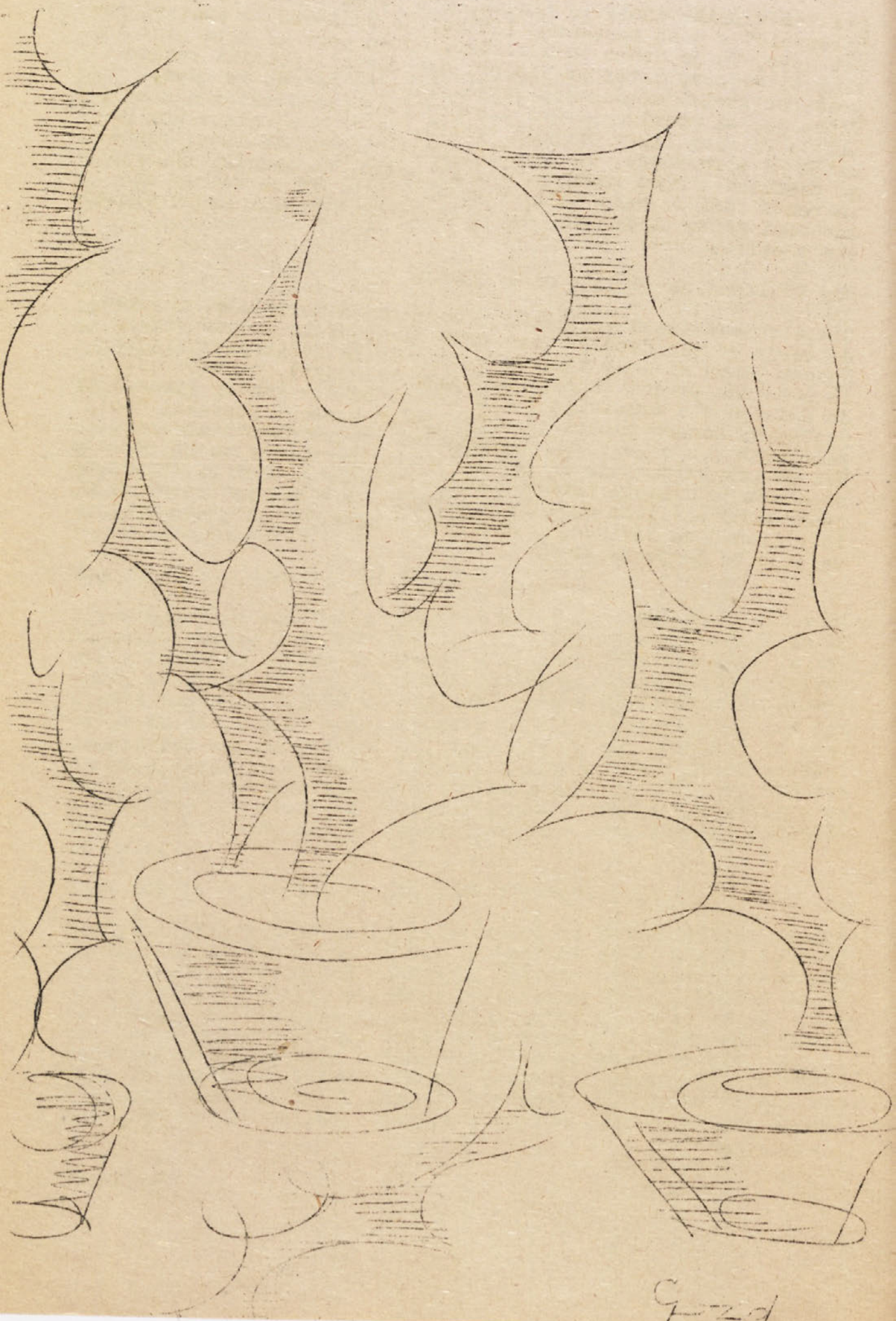
Vaše mnenje o poeziji mladih ustvarjalcev?

Poezija naših mladih raste in se razvija. Saj so včasih nejasnosti, saj je včasih v nji več zagona kot zrele umetnosti, toda tu je razumljivo, kajti umetniški dar in hotenje v človeku terja razvoja, spoznanj, stalnega prizadevnega dela. Vredna pa je ta poezija mladih prav spričo svoje neposrednosti, novega izraza, novih metafor. Dobra poezija je v pesmi najmanj prisotna v nedoživetem posnemanju tujih, trenutno modernih vzorov, ker tudi dobrem tujem vzoru ne moreš posneti obojega. (za našega človeka): vsebine in oblike. Če posnameš obliko, neustreza vsebina, če vzameš obliko, neustreza vsebina. Drugo pa je, da se

pri teh vzorih marsičesa naučiš, kar potem lahko "prevzgojiš"; "precepiš" v našo slovensko liriko, jo požlahtiš s svetovljensko noto. To je dobro in koristno. Noben poet ne more peti in zlagati verzov, kakor so jih pri nas zlagali pesniki recimo pred pol stoletja. Čas pač terja drugačno besedo in glas. Važno je, da poezija govori človeku (saj nihče ne piše zase); ali je tu rima ali v proznih verzih, je najmanj bistveno. Poezija ni opisovanje, to je odkrivanje človeka in časa, vsakega pesniškega rodu posebej. Jaz le želim, da pesniki klijejo in rasto tudi na vaši šoli, v vašem listu. In da to ali ono ime dobi glas, ki bo kdaj čisto in jasno zvenel v hramu slovenske poezije.

Kaj bi lahko povedali o našem listu?

Glede vašega lista vam lahko izrečen samo priznanje, saj vem, da terja od vas dobršno mero prizadevnosti in požrtvovanja. Njegov pomen ni le v tem, da v njem urite svoja pisateljska in pesniška peresa (kar je nemajhne važnosti), temveč tudi, da nadaljujete tradicijo takih listov na novomeških gimnaziji. Saj se bo nemara kateri od sc'elujočih kasneje posvetil "bolj pametnim" (po takozvanem "vsakdanjem vrednotenju") stvarim, kot je pisateljevanje in pesnikovanje, pa vendar mu bo od tega sodelovanja v listu ostalo marsikaj vrednega tudi za "življenjsko rabo". Veliko uspehov vam želim, v listu in pri študiju, in v kasnejšem življenju. Bodočemu pisatelju ali poetu pa naj veljajo te želje dvakrat.

ODBOJKA

Nedeljo 2/10-1960 je bila odigrana na Jesenicah odbojcarska tekma med novomeškim Partizanom in Jesenicami. Najprej smo se pomerile dekleta. Igra je bila precej slaba. V novomeški ekipi nas je precej mladih igralk, ki nam manjka rutine, tako da pri starejših ni moglo rešiti situacije. Jeseničanke pa imajo zelo dobre prste in so lovile vsako žogo. Z malo bolj pogumno igro bi jih mimogrede premagale, tako pa smo izgubile srečanje z rezultatom 3 : 1 (16 : 14, 2 : 15, 16 : 14, 15 : 13).

Z nami so nastopali fantje. Obe ekipi sta bili zelo izenačeni. Toda ta dan nas je Novomeščane spremljala smola in tudi fantje so izgubili z rezultatom 3 : 1.

ATLETSKO TEKMOVANJE

Sedmo atletsko prvenstvo Dolenjske v Novem mestu je bilo odprto in zaradi tega po konkurenci eno najmočnejših doslej. Nastopili so znani atleti iz vseh večjih Dolenjskih društev. Tako je Kladiivar poslal kar 4 svoje atlete, Svoboda in Olimpija pa po enega. Najštevilnejši so bili seveda domači Dolenjski atleti iz Novega mesta, Črnomlja, Kočevja, Senovega itd.

Škoda je le, da steza še ni utrjena in tako ni omogočila novih rekordov, ki bi se v taki konkurenci gotovo rodili.

Rezultati:

Moški: Šamec (Senovo) 11,7 - 100 m
 200 m: Zaletelj (Novo mesto) - 24,0
 400 m: Naraks (Kladiivar) - 52,0
 1500 m: Naraks (Kladiivar) - 4 : 09,2
 3000 m: Derganc (Novo mesto) - 9 : 24,7
 Štafeta 4 x 100 m Partizan (Novo mesto) 46,9
 Skok v višino: Jovan (Novo mesto) 175
 Skok v daljino: Žener (Senovo) 637
 Troskok: Žener (Senovo) 12,84
 Met krogla: Penko (Novo mesto) 14,52
 Met diska: Penko (Novo mesto) 41,25
 Met kopja: Špilar (Novo mesto) 54,15
 Ženske: 100 m: Šerbec (Senovo), 800 m: Hude, Štafeta 4 x 100 m Partizan Novo mesto, Skok v višino Gantar, Skok v daljino Kukman, Met krogla Kotnik, Met diska Kotnik, Met kopja Vidmar.

SESTANKI

Komite aktiva IMS na našem zavodu se je sestala že dvakrat. Obeh sestankov se je udeležil tudi profesor Hočevar. Govorili smo o delu v letošnjem letu in o pripravah na konferenco. Izvoljeno je bilo tudi novo vodstvo našega aktiva. Ko smo govorili o dejavnosti organizacije lani, smo ugotovili, da bi se dalo letos narediti še več. Posebno bo treba spraviti v red delo Mladinske univerze. Med dijaki je namreč precej zanimanja za njeno delo. To se je pokazalo na drugem sestanku komiteja, kjer so predstavniki razredov poročali o razrednih sestankih in o zanimanju dijakov za krožke, svobodne dejavnosti in mladinsko univerzo. Posebe smo govorili še o ustanovitvi športnega društva. To društvo bi združevalo dijake gimnazije in Učiteljišča, dokončno obliko pa bo dobilo po posvetu s profesorji telovadbe. Začeli smo torej dobro, kako pa bomo končali, bo pokazala končna letna konferenca.

KROŽKI IN TEČAJI NA GIMNAZIJI

Prirodoslovni krožek: (prof. Fabjan), sreda ob 15. uri
Strelski krožek: (prof. Šega), sreda ob 13.15 min.
Fizikalni krožek: (prof. Hočevar), torek ob 17. uri
Anglaški tečaj: (prof. Eva Nifergal),
začetni: torek 14.45 do 15.30.
petek 14.45 do 15.30
nadaljevalni: **torek** od 14. do 14.45
petek od 14. do 14.45
Italijanski tečaj: (prof. Kranjec)
začetni: torek ob 7. uri
četrtak ob 7. uri
nadaljevalni: sredo ob 7. uri
petek ob 7. uri
Pevske vaje: petek ob 18.30 uri
Mladinska telovadba: torek ob 7. uri, zvečer
petek ob 7. uri, zvečer

Sodelujejo:

MLADI LITERAT:

P.G.: Prepad

Jutranja zarja

A.A.: Kar se razbije, se ne da sestaviti

P.A.: Maja

P.I.: Ko pogledam ti v oči

E.H.: Džungla v razredu

A.A. - K.S.: Zločin in kazen

A.A.: Intervju s pesnikom Severinom Šalijem

M.G.: Gostovanje celjskega gledališča v Novem mestu

M.K.: Športno poročilo

Sestanki

Krožki in tečaji na gimnaziji

